

עלון מורד סיפורים מחזקים

העלון שלי
בשבת ובחג

לפטרון של משפחות נזקקות רבות בירושלים לעילוי נשמת אחיו, השען המסתורי משערי חסד. אנחנו חולפים ביום יום על פני אנשים פשוטים, שמבחינת החברה הם חסרי חשיבות, שקופים מכנים אותם בציבור, אך לא יודעים איזה עושר רוחני ואיזו גדלות נפש מסתתרת בתוכם. המון שנים שמר רב שלום, שעון שבור לזכר אחיו שנפרד ממנו בשואה הארורה, ולא ידע שאותו שעון שבור, 20 שנה אחרי מותו, יהיה זה שיציל את שכנו האהוב אליהו, שעזר לו ברגעיו האחרונים, וגם יגרום לאחיו להמשיך את הנתינה והדאגה לעניי השכונה, עולם חסד יבנה.

צעיר יהודי בשם ברוך לוי, איש עסקים, היה אדם דייקן, מתוכנן וניהל את חייו ועסקיו לפי לוחות זמנים מדויקים. ערב שבת אחת בשלהי הסתיו, חזר ברוך מפגישת עסקים חשובה במנהטן. שעתיים לפני כניסת השבת, והתנועה בכניסה לברוקלין הייתה פקוקה לחלוטין, ברוך החל להילחץ, הוא שנה להגיע הביתה ברגע האחרון לפני שבת. בעודו עומד בפקק, הבחין מהחלון ביהודי קשיש, קופא מקור, שעמד על המדרכה לצד מכונית עם מכסה מנוע פתוח. הקשיש נראה אובד עצות, וידי רעדו מקור ומאמץ. ברוך הביט בשעון 'הרי אם אעצור לעזור לו, אפסיד עוד עשרים דקות ואגיע ממש דקה לפני השבת' חשב לעצמו. מצד שני, זקן יהודי אבוד בקור מקפא משווע לעזרה!

ברוך עצר וניגש אליו, הקשיש הביט בו בעיניים עייפות ומיאושות 'הלך לי המצבר ואני חייב להגיע לבורו פארק לפני כניסת השבת' אמר הקשיש לברוך.

בדק ברוך את המצבר והבין שאם עתה יסע יקנה וירכיב מצבר חדש או כל פעולה אחרת, שניהם לא יספיקו להגיע לביתם לפני כניסת השבת 'עזוב את האוטו כאן, אני אקח אותך הביתה, כדי שתספיק להגיע לפני כניסת שבת'.

המשך מעבר לדף

מעצורים. אליהו נבהל. 'מה קרה, אדוני? האם השעון מזויף?' שאל, מר גולדשמידט ניגב את דמעותיו, הביט באליהו ואמר בקול חנוק: "השעון הזה אינו מזויף. השעון הזה הוא החיים שלי. האותיות האלו, י.ש.ר. הן ראשי התיבות של שמי לפני המלחמה – יעקב שלמה רוזנר". אליהו היה המום. מר גולדשמידט המשיך בסיפורו: 'לפני השואה, הייתי נער צעיר בפולין. אבי היה שען עשיר ומפורסם, ולבר המצווה שלי הוא בנה עברי את השעון הזה כמו ידיו, וחרט את שמי עליו. כשהנאצים נכנסו לגטו, נפרדתי מאחי הגדול. הוא לקח איתו את השעון ואמר לי: 'יעקב, אם נשרוד את התופת הזו, השעון הזה יהיה הסימן שלנו למצוא אחד את השני, אני שרדתי, הגעתי לאמריקה, שיניתי את שמי לגולדשמידט ועשיתי הון רב. כל חיי חיפשתי את אחי הגדול שלום. הגעתי לישראל, הפכתי עולמות, שכרתי בלשים, אך איש לא שמע על שלום רוזנר, הנחתי שהוא נספה בשואה יחד עם כל משפחתנו'.

האספן הביט באליהו בעיניים מתחננות: 'מאין לך השעון הזה? איפה האדם שנתן לך אותו?!' אליהו הרכין את ראשו. "האדם שנתן לי את השעון היה השכן שלי בירושלים. קראו לו רב שלום. הוא היה מתקן שעונים ערירי, שחי בעוני מחפיר בדירת חדר בשערי חסד, ונפטר לפני עשרים שנה'. מר גולדשמידט מירר בבכי. 'בעוני? אחי שלום חי בעוני? איך זה ייתכן? הרי הוא היה שען גאון!'

אז, הבין אליהו את התמונה כולה, והרגיש צמרמורת בכל גופו. הוא הביט במר גולדשמידט ואמר: 'הוא לא היה עני בגלל שהוא לא הצליח להרוויח כסף, הוא היה עני מכיוון שבכל יום שישי, הוא נתן את כל מה שהיה לו כדי להציל משפחות עניות אחרות. הוא ויתר על הנוחות שלו כדי שלאחרים יהיה אוכל לשבת'.

מר גולדשמידט הביט בשעון השבור שבידו, ואז אמר לאליהו: "אחי שלום לא השאיר ילדים, אבל הוא השאיר לי אותך, ואת המורשת שלו. השעון הזה לא יימכר לעולם. אבל ספר לי על המצוקה שלך, ספר לי על הבן שלך שמתחתן'.

באותו יום, מר גולדשמידט כיסה את כל חובותיו של אליהו, מימן את החתונה המפוארת של בנו, והפך

משפחה זה היה קרש הצלה של ממש! הבדל בין שולחן ריק בשבת לשולחן מלא בכל טוב.

השנים חלפו, ורב שלום נחלש. יום אחד, רגע לפני שהספיק לצאת למנהגו הקבוע בערב שבת, תקף אותו כאב עז בחזה. הוא הבין שיומו קרב. בשארית כוחותיו, הוא קרא לשכנו הצעיר אליהו, ואמר בקול רועד: 'אליהו בני, שעוני עומד מלכת. בכיס מעילי יש מעטפה חומה עם כסף עבור משפחתו של רב אלתר. אני מתחנן בפניך, קח את המעטפה, שים אותה מתחת לדלתו, ואל תגלה לאיש. אך יש לי בקשה נוספת, בתוך המגירה בחנות שלי, ישנו שעון זהב עתיק וייחודי, שעון שאינו עובד כבר חמישים שנה. על גבו חרוטות אותיות. אני מבקש שתשמור עליו ואל תמכור אותו לעולם'.

שעות ספורות לאחר מכן, עם כניסת השבת, נפטר רב שלום הערירי. אליהו השכן, בדמעות, מילא את המשימה והניח את המעטפה תחת דלתו של רב אלתר. לאחר השבעה, הלך אליהו לחנות השעונים הנעולה של רב שלום. הוא פתח את המגירה ומצא את שעון הזהב. השעון היה יצירת אמנות, אך גלגלי השיניים שלו היו שבורים לחלוטין. אליהו הפך את השעון והביט בגבו. היו חרוטות שם שלוש אותיות בעברית - י. ש. ר.

אליהו, שהיה אדם ישר, החליט לקיים את צוואת המנוח. הוא שמר את השעון בקופסה בביתו. חלפו עשרים שנה. אליהו התחתן, גידל ילדים, והשעון נשכח בארון. באחד הימים, נקלע אליהו למצוקה כלכלית קשה ביותר. בנו עמד להתחתן, ולא היה לו כסף אפילו להוצאות קטנות,

בצר לו, נזכר אליהו בשעון הזהב העתיק. הוא ידע שרב שלום ביקש שלא ימכור אותו, אך המצב היה נואש. הוא החליט לקחת את השעון לאספן עתיקות עשיר ומפורסם בשם מר גולדשמידט, שהתגורר בשכונת רחביה, רק כדי לקבל הערכת שווי.

מר גולדשמידט, אדם מבוגר והדור פנים, קיבל את אליהו במשרדו המפואר. אליהו הוציא את השעון והניח אותו על שולחן העץ. ברגע שמר גולדשמידט הביט בשעון, פניו החווירו. ידיו החלו לרעד. הוא הרים את השעון, הפך אותו, והביט באותיות החרוטות - י. ש. ר.

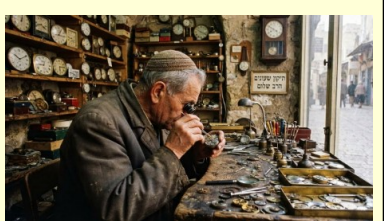
האספן העשיר פרץ בבכי חסר

בפרשותינו מתאר משה רבינו לעם את הברית והקירבה לקב"ה, הריחוק מביא על האדם ועל עם ישראל, סבל יסורים וגלות. **ספר אחד** אמר לאדם דתי שבה אליו להסתפר, שהוא לא מאמין שקיים בורא לעולם. 'מדוע אתה חושב כך?' שאל המסתפר והספר השיב: 'עובדה שיש סבל ויסורים בעולם' כשסיימו את התיספורת, עמד אמר אותו מסתפר בפתח המיספירה ואמר לספר: 'אני לא מאמין שיש ספרים בעולם' צחק הספר וליגלג על אותו לקוח 'מה זאת אומרת אין ספרים? זה מגוחך, הרי אני ספר' הצביע הלקוח שלו על הומלס אחד ששהה קרוב למספירה ונראה שלא הסתפר זמן רב! 'הנה ראה, האדם הזה לא מסופר ומוזנח ומעיד שאין ספרים בעולם'.

אמר לו הספר 'ודאי שהוא סובל משיער ארוך ומוזנח, אם רק היה בא אליי, לא היה סובל כל כך, והייתי מספר אותו והופך אותו לבעל צורה' 'זהו בדיוק' השיב הלקוח 'בדיוק מה שאמרת, אם רק היה בא אליך...' אם רק היו באים לקב"ה, היו נמנעים הרבה סבל וגלות על עם ישראל'.

לפני יותר משמונים שנה, התגורר בשכונת שערי חסד בירושלים יהודי קשיש וערירי בשם רב שלום, אדם שקט וצנוע, שהתפרנס בדוחק רב מתיקון שעונים עתיקים בחנות קטנה וצפופה במרכז העיר.

הוא חי לבדו בדירת חדר קטנה, ומעולם לא דיבר על עברו או על משפחתו. למרות שחי בדוחק, היה לו מנהג קבוע, בכל יום שישי היה לוקח מעטפה חומה ושם בתוכה סכום כסף השווה בערכו למחצית הרווח שהיה לו באותו שבוע.

כאמור בימי שישי, צעד רב שלום בסמיטאות השכונה והגיע לביתו של תלמיד חכם עני, אב לעשרה ילדים, משפחת אלתר, והחליק את המעטפה בחשאי מתחת לדלת, אף אחד לא ידע מאיפה הגיע הכסף?! אך עבור אותה

כאמור בימי שישי, צעד רב שלום בסמיטאות השכונה והגיע לביתו של תלמיד חכם עני, אב לעשרה ילדים, משפחת אלתר, והחליק את המעטפה בחשאי מתחת לדלת, אף אחד לא ידע מאיפה הגיע הכסף?! אך עבור אותה

נסיעה לבורו פארק תחת עומס התנועה לקחה זמן יקר. ברוך נסע בדרכים עוקפות, מתוך כולו, בעוד הקשיש יושב לצידו בנינוחות, מודה לו שוב ושוב ומלמל תפילות בשקט. כשהגיעו סוף סוף לביתו של הקשיש, השעה הייתה עשרים דקות לפני כניסת השבת. הקשיש ירד מהרכב, לחץ את ידו של ברוך בחום ואמר: 'בני, בזכותך יש לי שבת עם המשפחה. אין לי איך לשלם לך, אבל אני מבטיח לך – השבת הזו תגן עליך'.

מבורו פארק לווייליאמסבורג (שתיהן שכונות בברוקלין ניו יורק) מפרידות 17 דקות, עוד עשרים דקות שבת, ברוך לחץ על דוושת הגז וכמו נהג מירוצים, טס לביתו והגיע ממש על הבאזר.... הוא נכנס הביתה כשכולו מותש, מפויה, כאילו הגיע משדה קרב... אשתו בדיוק התכוננה להדליק נרות שבת, הוא הרגיש החמצה על כך שאת הדקות המרוממות של ערב שבת הוא העביר בלחץ וברדיפה אחרי הזמן.

אחרי כניסת השבת הלחץ נרגע, השבת עברה בנעימים, ובמוצאי שבת ברוך החליט לצאת לנשום אוויר. הוא נכנס למכוניתו ונסע לכיוון תחנת הדלק המקומית כדי למלא דלק לשבוע החדש. השעה הייתה מאוחרת, ותחנת הדלק הייתה חשוכה יחסית. ברוך יצא מהרכב, החל למלא דלק, ולפתע הגיחו מהחשיכה שני גברים חסונים, פניהם מכוסות במסכות סקי, ובידיהם אקדחים שלופים.

'אל תזוז! תביא את הארנק ואת המפתחות של האוטו, עכשיו!' צעק אחד מהם בקול צרוד ומאיים. ברוך קפא על מקומו. הלב שלו צנח. הוא הרים את ידיו לאוויר, רועד כולו. הוא ידע שבווייליאמסבורג היו לאחרונה מספר מקרי שוד אלימים שהסתיימו באסון. הוא שלח יד איטית לכיסו, הוציא את הארנק המפוצץ במזומנים ובכרטיסי אשראי, והושיט אותו לשודד. השודד חטף את הארנק, פתח אותו במהירות תחת פנס הרחוב כדי לבדוק את השלל, ואז – קרה משהו בלתי צפוי לחלוטין.

השודד הביט בתעודת הזהות של ברוך שבלטה מתוך הארנק. הוא קרא את השם, הוריד לאט את האקדח, והביט בברוך במבט חודר מבעד לחריצי המסכה. השודד השני צעק עליו: 'מה אתה עושה?!' קח את המפתחות ויאללה בוא נעוף מכאן, המשטרה בדרך' אבל השודד הראשון לא הקשיב לו. הוא עשה צעד אחורה, סגר את הארנק, והטיח אותו בחזרה אל חזהו של ברוך.

'אנחנו עוזבים. עכשיו!' אמר השודד הראשון לחברו, ותפס אותו בזרועו. השניים הסתובבו ונעלמו בריצה אל תוך הסמטאות החשוכות, משאירים את ברוך לבדו, המום, רועד, עם הארנק והמפתחות בידיו. ברוך לא נרדם כל אותו הלילה. הוא לא הבין מה קרה שם? מדוע השודד האכזרי ראה את שמו ופתאום החליט לרחם עליו ולוותר על שוד של אלפי דולרים ומכונית יוקרה? בלתי נתפס!

יגזול זמן יקר כשהתכוננה בפתח. תחילה חשב לשלוח אליה אינסטלטור, וכך יוכל להשתחרר מההגעה לאימו וימשיך בסידוריו ובמאמציו להשיג את ה-50 אלף הדולרים הנכספים, אך הנשמה שלו, זה נשמה של אחד שמכבד את הוריו ברמה גבוהה, אז הוא החליט, הגם שזה לא נוח לו, הגם שזה בא לו לא טוב בכלל, במקום ללכת לסידורים להתעסק באינסטלציה, הוא יסע בכל זאת לאמו ויעזור לה, כי ממצוה לא מפסידים! ועוד מדובר במצוה נעלה, מצוות כיבוד הורים!

הגיע ר' גדליה לאימו וראה שכל המטבח מוצף במים, הוא החל לעבוד ולאתר את מקור התקלה, הסתבר שהיה צריך להרים מרצפות, אז הוא הרים מרצפת אחת, היה שם ניילון סביב הצינור, הוא פתח את הניילון והיתה שם שקית, הוא הביט בשקית, היא היתה מלאה בעיתונים ישנים, ר' גדליה פתח את כל העיתונים ומצא בפנים שטרות של דולרים, הסתבר שפעם היו שומרים כסף מתחת לבלטות, מי שעוד זוכר... היו מפחדים מגנבים וחשבו שמתחת לבלטות זה הכי בטוח. אמא של ר' גדליה אישרה שבעלה החביא לפני המון שנים כסף מתחת לבלטות. ר' גדליה הוציא את השטרות ואמר לאמו 'קחי מצאתי את זה מתחת לבלטה'.

אמרה אמו של ר' גדליה לבנה 'אני זקנה, מה יש לי לעשות עם הכסף, אתם

מחננים בת וזקוקים ללא מעט כסף, קח את הכל ותהנו' ר' גדליה הודה מאד לאמו, פתח את השקית וספר את הדולרים, והיו שם לא פחות ולא יותר, בדיוק 50 אלף דולר שהיה זקוק להם. כלומר אם היה מוותר על המצווה ושולח אינסטלטור, סביר להניח שהאינסטלטור לא היה עומד בפיתוי ולוקח את הכסף לעצמו, אבל ר' גדליה 'נלחם' שנים על המצווה הזו של כיבוד הורים וזכה בכל הקופה!

לפני כמה שנים, יהודי מבוגר חלה בקורונה ואושפז במחלקה סגורה בבית החולים. הוא שם לב שלאט לאט, החולים שהיו לידו, רחמנא ליצלן, כבר לא לידו... וגם המצב שלו התדרדר, יום שלישי אחד באו שני רופאים בכוונה להרדימו ועם טופס להסכמה מצדו. היהודי הזה פחד מאד, הוא ביקש מהם עוד זמן, אבל הם אמרו שעד מחר, רביעי בבוקר, במידה והמצב לא משתפר, יהיו חייבים להרדים אותו.

אותו יהודי החל לבכות, נזכר במשהו ואמר 'ריבונו של עולם, ידוע שאמי לפני שנפטרה,

כל האחים עשו תורנות, אני הייתי מטפל בה כל יום רביעי, במשך 20 שנה טיפלתי בה ביום רביעי, לא יתכן שירדימו אותי ויבצעו בי כל מיני ניתוחים או ניסיונות שמהם קשה לחזור... דווקא ביום רביעי, בהם הייתי מסור לאמי יממה שלמה'

למחרת ברביעי בבוקר נכנסו שני רופאים וראו שהמדדים של אותו חולה השתפרו משמעותית. מאותו יום ובכל יום ויום, השתפר מצבו פלאים, עד ששוחרר, שבוע לאחר מכן, כן, ביום רביעי... כי כשאתה עושה מצווה, המצווה מגינה עליך.

העלון לזיווג הגון לרות הודיה ורינה ומשיח בני אלנה לאה ולעומר בן אורי ולשרית בת חנה וליוסף וחביבה אמונה בני יענה וללאה בת אהובה ולדנה בת הילית ולשיראל בת מלכה ולרפואת הרב חזקיהו דב הכהן קוק בן שושנה ותם רפאל בן שרה שיר ורחל בת חבובה ומשה בן אסתר ואביבית בת רחל ודויתן אלחנן בן רחל וחביבה בת נעימה ורונן בן שושנה ור' יהודה בן אסתר וחירות בת שרה **ולעילוי נשמת** שמואל בן שרה ואסף בן בדרה וצאלח בן מרים וזהבה בת זכיה וסמי בן מרים ויוחאל ידידיה בן נחמה שיינדל וציון בן רחמים ומנוס חנה ויעקב בן רותי ולאה בת רבקה ויעקב בן חנוס ויוסף בן לאה וצפניה בן שלמה ומאיר בן חבובה ואסתר פריידה בת פאבל ואמנון בן זהבה